

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3993/18
24.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Мартиновић, председника већа, Валентине Тодоровић Воркапић и Љиљане Митић Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Зарић, адвокат из Београда, ул. Ресавска бр. 5/1/4, против туженог Предузећа за унутрашњу и спољну трговину “ББ” д.о.о. ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Драган Рашић, адвокат из Београда, Карађорђевог трг бр. 12, ради утврђења, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о изјављеним жалбама тужиоца и туженог против пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 66/2018 од 12.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 24.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 66/2018 од 12.09.2018. године у ставу првом изреке у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да је тужилац у радном односу на неодређено време почев од 25.11.2010. године код туженог и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, као и у ставу другом изреке, а жалба тужиоца у том делу **ОДБИЈА**, као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 66/2018 од 12.09.2018. године у делу става првог изреке којом је обавезан тужени да тужиоца распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу четири изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 бр. 66/2018 од 12.09.2018. године, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 575.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 83.800,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 66/2018 од 12.09.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је тужилац у радном односу на неодређено време почев од 25.11.2010. године код туженог Предузећа за унутрашњу и спољну трговину “ББ” д.о.о. ..., да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде зараде за период од 01.01.2005. до 31.07.2014. године исплати укупан износ од 3.413.631,42 динара и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости па до исплате, као и да за тужиоца на наведене износе уплати надлежном Републичком фонду за ПИО запослених доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, док се тужбени захтев тужиоца за период од јануара 2005. па закључно са јануаром 2006. године којим је тражио да се обавезе тужени да му плати накнаде зараде и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као и да за тужиоца на ове износе уплати надлежном Републичком фонду ПИО запослених доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, одбија због застарелости. Ставом трећим изреке ослобођен је тужилац од плаћања судских такси. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака страна сноси своје трошкове парничног поступка.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили тужилац и тужени, с тим што је тужилац жалбу изјавио против ставова један, два и четири, из свих законских разлога, а тужени је жалбу изјавио против одлуке о трошковима парничног поступка садржане у ставу четвртим изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, а са предлозима као у жалбама.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у побијаном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), Апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована, а да је жалба туженог основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које Апелациони суд води рачуна по службеној дужности, нити се жалбама указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост.

Из чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку следи: да је тужилац био у радном односу у Агенцији “ВВ” д.о.о. Београд, по више уговора о раду на одређено време, а од 01.08.2004. године је закључио уговор о раду на неодређено време, да је оснивач Агенције “ВВ” у моменту закључења уговора о раду са тужиоцем била “ГГ” а.д. Београд, да је 29.12.2004. године “ГГ” иступила са места оснивача, а да је на место оснивача ступио овде тужени “ББ” доо Решењем Гувернера Народне банке Србије бр. 3542 од 20.07.2005. године Агенцији “ВВ” је одузета дозвола за рад и забрањено јој да располаже својом имовином, до отварања поступка ликвидације, који поступак није био покренут. Решењем Привредног суда у Београду Ст бр. 2715/10 од

20.06.2010. године је отворен и закључен поступак стечаја над Агенцијом “ВВ”, које решење је постало правноснажно дана 26.08.2010. године, а агенција “ВВ” је затим брисана из регистра АПР дана 22.09.2010. године. Ставом петим наведеног решења од 20.6.2010. године је одређено да по правноснажности решења имовина стечајног дужника прелази у својину Републике Србије. Тужилац је дана 26.10.2005. године преузео своју радну књижицу јер је у периоду од 01.11.2005. до 31.01.2006. године засновао радни однос у “ДД” д.о.о. Младеновац, где је у почетку радио “на црно”, али га је Инспекција рада касније пријавила, што се види из решења РФПАО од 10.04.2009. године. Тужилац је дана 24.11.2010. године одјављен од стране Републичког завода за здравствено осигурање, из разлога јер му нису уплаћивани доприноси од стране Агенције “ВВ”, а затим се пријавио на здравствено осигурање као незапослено лице дана 29.04.2014. године. Коначно прецизираним тужбеним захтевом од 29.05.2018. године као и на рочишту за главну расправу 12.09.2018. године тужилац је тражио да се утврди да је у радном односу на неодређено време почев од 25.11.2010. године, да се обавезе тужени да га врати на рад и да му накнади штету у виду изгубљене зараде за период од јануара 2005. године па све до јула месеца 2014. године, као и да се обавезе тужени да му по основу неисплаћених зарада за исти период уплати доприносе за социјално осигурање.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је преузимањем улоге оснивача, од стране туженог, дошло до мешања имовине туженог са имовином Агенције “ВВ”, имајући у виду да је Агенција “ВВ” још увек постојала, па имајући у виду да је тужилац фактички радио до октобра 2005. године, да је овде тужени, као оснивач у том периоду, располагао имовином агенције “ВВ”, то је корист од тужиоцевог рада, управо имао тужени. Одлучујући о тужбеном захтеву тужиоца у ставу један изреке ожалбене пресуде првостепени суд је нашао да је тужиоцу радни однос на неодређено време у агенцији “ВВ” престао 26.10.2005. године када је преузео своју радну књижицу на реверс, након чега је засновао радни однос код новог послодавца почев од 01.11.2005. године закључно са 01.01.2006. године, при чему је тужилац био способан да схвати значај овог свог поступка – преузимање радне књижице као и чињеницу да је засновао радни однос код другог послодавца што по налажењу првостепеног суда јасно указује на вољу тужиоца да претходном послодавцу откаже уговор о раду и да му престане радни однос. Такво понашање тужиоца, који у Агенцији “ВВ” није фактички радио у овом периоду, је само по себи, а и у смислу члана 179 став 1 тачка 3 тада важећег Закона о раду, такво да не може да настави даљи рад код послодавца, јер је реч о недоласку на посао у трајању од три месеца. Стога је првостепени суд одбио као неосноване тужбене захтеве тужиоца као у ставу један и два изреке ожалбене пресуде.

Доносећи ожалбену пресуду, првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање, погрешно применио материјално право и дао разлоге које овај суд не прихвата у свему.

Наиме, првостепени суд је погрешно применио материјално право када је одлучио о истакнутом приговору недостатка пасивне легитимације на страни туженог налазећи да је исти приговор неоснован.

Одредбом члана 104 став 1 Закона о привредним друштвима (“Службени

гласник РС” број 125/04....) је прописано да друштво са ограниченом одговорношћу у смислу овог закона јесте привредно друштво које оснива једно и/или више правних или физичких лица, у својству чланова друштва, ради обављања одређене делатности под заједничким пословним именом. Ставом 2 је прописано да друштво са ограниченом одговорношћу одговара за своје обавезе целокупном имовином, док је ставом 3 прописано да члан друштва са ограниченом одговорношћу не одговара за обавезе друштва, осим до износа неунетог улога у имовину друштва.

Из наведених одредби јасно произилази да овде тужени - “ББ” д.о.о. ... као члан, односно оснивач друштва са ограниченом одговорношћу Агенције “ВВ” из Београда, не одговара за његове обавезе према трећим лицима, па ни према овде тужиоцу АА. Наиме, реч је два независна правна друштва, један је оснивач који одговара за сопствене обавезе, други је основана Агенција у форми друштва са ограниченом одговорношћу која за своје обавезе одговара целокупном својом имовином. Дакле, сваки од њих одговара властитом имовином.

У време подношења тужбе 2008. године Агенција “ВВ” је још увек била активна и тужилац је могао да поднесе тужбу против ње, као послодавца, па се поставља питање због чега тужилац није усмерио тужбу према том правном лицу, свом послодавцу. Тужилац никада није био запослен код туженог “ББ” д.о.о. ..., нити му је он икада био послодавац. Уговором о иступању од 29.12.2004. године оснивач “ГГ” је иступила из агенције “ВВ” а као нови оснивач је приступио “ББ” д.о.о. ..., овде тужени. Тужени је тим уговором постао само оснивач Агенције “ВВ” д.о.о. ..., преносом оснивачких права са ранијег оснивача “ГГ” на њега, дакле од правног лица код кога тужилац такође, није био запослен, нити му је “ГГ” била послодавац. За обавезе према запосленима и другим повериоцима искључиво одговара послодавац свом својом имовином, а не оснивач послодавца како је то јасно наведено у одредбама Закона о привредним друштвима.

Агенција “ВВ” је постојала као правно лице све до 22.09.2010. године када је избрисана из регистра АПР, на основу правноснажног решења Привредног суда у Београду Ст.бр. 2715/10 од 20.06.2010. године. Тужилац је поднео тужбу против туженог 5.7.2008. године, у време када је Агенција “ВВ” још била активно привредно друштво и према којој је и требало да поднесе тужбу. Код овога, тужилац се са захтевом за остваривање својих права није обраћао Агенцији “ВВ” ни када је против ње покренут претходни поступак за утврђивање услова за отварање стечаја, нити је против ње подносио пријаву потраживања.

Ово све тим пре, што је имовина агенције “ВВ” д.о.о. Београд, према ставу 5 решења Привредног суда у Београду Ст.бр. 2715/10 од 20.06.2010. године, након окончања стечајног поступка, прешла у својину Републике Србије, из чега следи да у конкретном случају ни преостала имовина агенције “ВВ”, није прешла на њеног оснивача, овде туженог, што значи да оснивач није био одговоран за обавезе тог привредног друштва.

Стога су неосновани наводи тужиоца да је тужени имао корист од рада тужиоца код агенције “ВВ”, да је преузимањем улоге оснивача дошло до мешања имовине

туженог са имовином агенције “ВВ”, код напред наведених одредби Закона о привредним друштвима и чињенице да тужилац фактички и није радио, нити је могао да обавља фактички рад, након доношења решења о забрани рада Агенције “ВВ” од стране Гувернера НБС.

Из свих напред наведених разлога побијана пресуда је потврђена, али из других разлога.

Како је потврђена одлука првостепеног суда садржана у ставу првом изреке у назначеном делу, то је потврђена и одлука у ставу другом изреке, за накнаду материјалне штете односно изгубљене зараде тужиоца, будући да овај захтев, као акцесорно потраживање, зависи од судбине главног тужбеног захтева и с њим је у односу конекситета.

Међутим, како је првостепени суд у ставу првом изреке обавезао туженог да тужиоца распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, а у конкретном случају је тужилац тражио само да се обавезе тужени да га врати на рад, чиме је прекорачио тужбени захтев јер је досудио више од онога што је тужилац тражио, то је применом одредбе члана 393 ЗПП укинута првостепена пресуда у том делу, као у изреци пресуде под два.

Када је реч о одлуци о трошковима спора садржаној у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, основано се жалбом туженог указује да је одлука првостепеног суда донета погрешном применом Закона о парничном поступку којим је уређено питање трошкова парничног поступка, имајући у виду да је према члану 153 став 1 ЗПП јасно предвиђено да је странка, која у целини изгуби парницу, дужна да противној странци накнади трошкове.

Имајући у виду наведено, назначено решење о трошковима парничног поступка морало је бити преиначено, као у изреци пресуде под три, па су туженом досуђени следећи трошкови првостепеног поступка: за састав тужбе и 8 поднесака у износу од по 16.500,00 динара (148.500,00 динара), за састав жалбе од 3.7.2017. године тражени износ од 18.000,00 динара, за заступање на 20 одржаних рочишта у износу од по 18.000,00 динара (360.000,00 динара), за приступ на 5 неодржаних рочишта у износу од по 9.750,00 динара (48.750,00 динара), што све укупно износи 575.250,00 динара, сагласно врсти спора и АТ у време пресуђења.

С обзиром да је тужени успео у поступку по жалби, то му припадају и трошкови другостепеног поступка и то: на име састава жалбе, опредељени износ од 18.000,00 динара и на име судске таксе на жалбу износ од 65.800,00 динара, што укупно износи 83.800,00 динара.

С обзиром да тужилац није успео у поступку по жалби, то је одбијен као неоснован његов захтев за накнаду трошкова насталих по изјављеном правном леку.

Са изложеног, а сходно одредбама члана 390, 393, 401 тачка 3 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20) одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Весна Мартиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић